

In Memoriam

ELIEZER (JANOS) MEZEI

(4 martie, 1943, Timisoara – 4 septembrie, 2015, Haifa)

Janos (Eliezer in Israel) si-a luat ramas bun si a pornit pe drumul lung care te ia de la o cafea cu prieteni la o poza in albumurile lor de fotografii.

Ne consideram colegi de clasa, desi nu am fost. La aceeasi scoala, am fost intotdeauna in clase paralele, A versus B, realista versus umanista, dar am fost mult mai mult decat colegi, am fost prieteni. Vreo 65 de ani, pana saptamana trecuta. O perioada de timp care a fost aproape suficienta, ca sa-l cunosc pe Janos in profunzime. Acum, la "shiva" cu Fidi si cu prietenii, mi-am completat portretul lui cu fapte si trasaturi de caracter de care nu stiam, dar care se integreaza perfect cu tot ce am cunoscut si eu in decenii de prietenie.

Ca elevi, o intalnire cu Janos, de obicei intr-o pauza, decurgea cam asa: La inceput, el imi spunea 4-5 bancuri noi, apoi incercam si eu sa-mi amintesc ceva, dar el mi-o lua inainte si dadea poanta inaintea mea. Cand suna sfarsitul recreatiei, spunea doar: Nu uita, sambata seara, "jour" la mine acasa, vii negresit!

Fidi si Janos in 1968. O dragoste care a durat aproape o jumatate de veac

Timp de cativa ani ne-au despartit prea multi kilometri si prea multe circumstante, ca sa ne intalnim, dar ne-am regasit la Haifa, ca si cum doar deunazi am fost impreuna la un meci de fotbal cu Stiinta. Numarul bancurilor nu a scazut (jour-urile da, eram de acum casatoriti), dar l-am cunoscut pe Janos adult, profesional, serios, om cu initiativa si perseverenta, un om care nu asteapta oportunitatile, ci le creeaza. Soț devotat, iubitor de familie si nedespartit de prieteni. In ultimii ani ne-am intalnit mai des, compensand anii in care nu ne-am putut intalni. Imi placea sa-l vizitez la Megachem, intreprinderea de import-export pe care a creat-o si a ridicat-o la nivel international. Mai "furam" o ora de la lucrurile serioase, importante si urgente, ca sa discutam ce mai e nou cu prietenii (in accord 100%), cu fotbalul israelian, cel aproape inexistent (50%), la politica (hmmmm, uneori de accord...). Mi se pare ca nu exista un subiect pe care nu sa nu-l fi discutat si nu exista un subiect despre care Janos sa nu fi fost informat si sa nu fi avut o parere cristalizata.

In ultimele luni il vizitam acasa si mai mult vorbeam la telefon. Convorbiri lungi, cuprinzand toate temele, ca la Megachem. Politica, fotbal, prieteni...

Joi seara, ajungand acasa venind de la Bucuresti, l-am vizitat la spitalul Rambam. Cea mai lunga vizita, dar, din pacate, doar Fidi si eu am vorbit. Aveam un singur subiect: Janos. Vineri dimineata am aflat ca asta a fost ultima noastra intalnire.

Drum bun, prietene! Noi ramanem, deocamdata, si traim cu amintirile.

Miki Raviv (Wächter)

Abia in ultimii ani, ani de boala si suferinta, l-am cunoscut pe Janos mai indeaproape. Era un gentleman, cultivat si plin de umor, atent si afabil. Dupa ce se informa temeinic, discuta despre orice tema cu perspicacitate, moderatie si empatie. Era curios sa afle tot si era indragostit de arta si muzica. Era nevoit sa reduca orele de lucru (dar a muncit pana la capat), ceea ce ii permitea sa citeasca mai mult si sa asculte muzica clasica. Iubea frumosul. Iubea oamenii. Isi iubea sotia.

Cu darzenie luptau amandoi, Janos si Fidi, impotriva bolii cumplite. Fidi il incuraja si il sustinea, ea reprezenta sensul bataliei lui cu balaurul. Scopul era sa castige timp impreuna. Janos nu lupta pentru viata, pur si simplu, ci pentru o viata frumoasa, pentru o viata impreuna cu sotia lui.

Fie binecuvantata amintirea lui, fie ca Fidi sa gaseasca alinare in amintiri si in exemplul de curaj si dragoste pe care Janos i l-a dat.

Getta Neumann